

ЖЕНСКИЙ СВѢТЪ

СЪ

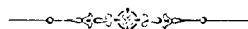
ПРИТУРКА

 „ДОМАКИНЯ“

ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ,

РЕДАКТИРАНО ОТЪ ЖЕНИ,

ЗА ГОСПОЖИ И ГОСПОЖИЦИ.

Директорка: Теодора Г. Ноева.

ГОДИНА ЧЕТВЪРТА
ТОМЪ ЧЕТВЪРТИ

ВАРНА
ПЕЧАТНИЦА Л. НИТЧЕ
1896.

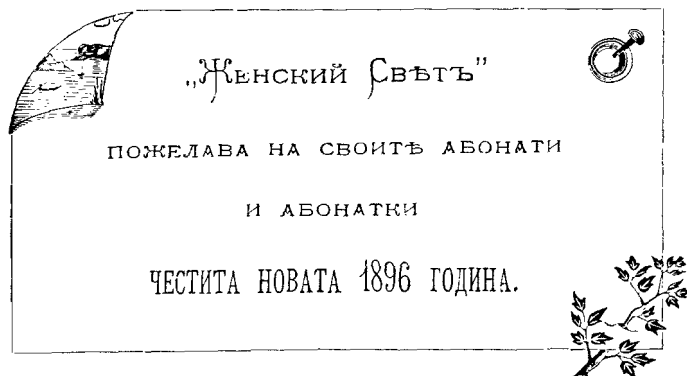

Списанието излиза дваждъ : на 1 и 20, а притурката — веднаждъ : на 10 число всѣки мѣсецъ.

ДИРЕКТОРКА : ТЕОДОРА Г. НОЕВА

Съдържание :

Мисли по новата година. — Иванъ Златоуста. —
Стоенкининтъ билки. — Книги и списания. — Корреспон-
денция. — Обявления. — Извѣстия.

Мисли по новата година.

Каква меланхолична болка и тежестъ осѣ-
ща человекъ въ душата си прѣдъ чудното
зрѣлище на, като молния, хвърчащата година !

Отгдѣ идемъ ? гдѣ стиваме ? какво трѣбва
да е поведението ни, за да си изпълнимъ на-
значението на тукашното ни съществуване ?
Коя ржка ни е поставила тукъ въ деветнадесетия
вѣкъ ? защо не сме живѣли въ втория или
третия вѣкъ ? Гдѣ сж онии, що сж въздигнали
толкова смутове, войни, заклання ? Гдѣ сж прѣд-
шествующитѣ толкова знаменити и велики за-
воеватели и побѣдоносни военачалници, царѣ,
императори и пр ? Гдѣ сж онии разноплеменни и
многолюдни народи, които сж живѣли и дѣй-
ствували въ врѣмена, когато ние още нѣмахме
съзнанието на съществуването си ? Като димъ
сж се разпрѣснѣли, като мехурче сж се рас-
пукнѣли.

Верѣдъ тия, обаче, останки, верѣдъ този
прахъ на развалинитѣ, които историята на мира
ни прѣдставлява прѣдъ очитѣ на наблюдателя,
верѣдъ тия разлагающи се и измѣняющи стихии
на външния миръ, верѣдъ многобройнитѣ физи-
ологически и химически измѣненія и промѣне-

ния само едно нѣщо има, което остава неизмѣняемо.

Дѣйствително, навсѣгждѣ, въ всѣко врѣме и въ кой-да-е народъ, человекъ щомъ съзна себе си, тутакси призна и зависимостта си отъ едно начало същество. Здравия у человека разсѣждѣтъ, величнето на окръжаващата го природа, душевната му радостъ прѣдъ нейното зрѣлище, тѣлесната му слабостъ, слабата му воля, земниятъ му горчивини и негоди учѣтъ го и принуждаватъ да признае съществуването на Създателя, прѣдъ когото разнородни и разногласни съвѣтъ народи, като колѣничатъ, благодарствено и чистосърдечно призоваватъ Неговата помощъ.

Въ това прѣлистяване на историята на надземнитѣ чувства, человекъ, като наблюдавалъ посредствомъ вътрѣшния и външния си миръ многобройнитѣ и противоречущитѣ философски и религиозни теории върху причината на «първоначалната движуща» сила, споредъ Аристотеля, открилъ най-сетнѣ, че само божие поучение на ветхия завѣтъ и на подпъления и усъвършенствувания чрѣзъ новия завѣтъ, удовлетворяватъ напълно най-възвишенитѣ трѣптения на ума му, най-дълбоцитѣ, благороднитѣ и небеснитѣ му желання, като го поставятъ пакъ върху онова колело, отъ което се той отклонилъ, и го прѣнасятъ пакъ въ извора на живота и безсмъртието, за което е прѣдначенъ.

По такъвъ начинъ меланхоличната болка и тежестъ прѣдъ вида на изчезващата година, у разумния человекъ, който чрѣзъ науката и въковната опитностъ е познамѣрилъ истината, постепенно не само се издига, но се замѣства съ вътрѣшна радостъ и душевно веселие: знающъ отгдѣ иде и къдѣ отива, — начина на благополучното достигане до цѣльта си, и съ радостъ да прѣдначертава и дѣйствува за въ бъдѣщето, докато и той, слѣдъ като изпълни тукъ прѣдначението си и разгледа съ душевно удовлетвие, като уморенъ земеделецъ, събранитѣ плодове на труда си, тогава замине и той къмъ опрѣдѣленото отъ Бога мѣсто, очаквающъ деня на възнаграждението, деня на залѣзването на годинитѣ и изгрѣването на вѣчността.

По този начинъ и ние, като естествено несъвършени, за да достигнемъ по възможностъ до едно съвършенство — «бѣдѣте съвършени, както небесний ни Отецъ е съвършенъ» — «защото само Богъ е неподвиженъ, но всичко движи», както забѣлѣзва Августинъ,

и като имаме прѣдъ видъ, че крайтъ на всѣкого отъ насъ не е далечъ, тъй като, споредъ послѣднитѣ статистически данни отъ 3,000,000,000 обитатели на земята, 3730 умира въ всѣки часъ, 60 всѣка минута и 1 всѣка секунда, при изключването равномѣтката на заминжлия братъ на новата година «да работимъ доброто, колкото имаме врѣме», като благонадежни раби на богатъ Господаръ.

Блазѣ на оня человекъ, комуто съвѣстѣта е прѣпълнена съ добри дѣла! подобна съвѣстъ, по широка мисль на думата, като желаемъ на всички наши читатели и читателки по настѣпващата година, поздравяваме ги най-приятелски.

Ивана Златоуста.

Противъ кичението и лукса.

Когато имаме, казва Павелъ, катадневната нужна храна и покривки, на тѣхъ, християне, трѣбва да се задоволимъ. И дрехитѣ ни трѣбва да бѣдѣтъ такива, щото само да ни покриватъ. Защото Богъ ни ги е далъ, за да покриваме голотата си; а това може да направи всѣко облѣкло, макаръ то да е отъ нищожна цѣна. Сметете се, може би, вие, които имате скъпоцѣннитѣ облѣкла. И дѣйствително струва да се смете человекъ. Защото, какво е заповѣдалъ Павелъ, а какво вършимъ ние? А какво нѣщо е по-глупаво отъ това, да се направятъ златни украшения за пѣтищата и булевардитѣ и да се показватъ още и въ църквитѣ? Голѣмъ е, разбира се, отъ това смѣхътъ. Защо влиза въ Божия храмъ окичената съ злато жена? Нима, за да слуша божитѣ слова, споредъ които женитѣ не трѣбва да се накичватъ нито съ злато, нито съ бисери, нито съ скъпоцѣнни дрехи? Защо, прочее, влизашъ жено? кажи ми! Да не е, за да се покажешъ, че си въ несъгласие и разрѣзъ съ Павла и за да покажешъ, че ако и хиляди пѣти да говори противъ тѣхъ, ти не се каешъ и не измѣнавашъ мнѣние и начинъ на животъ? Нима влизашъ, като че искашъ да покажешъ, че ние учителитѣ напраздно говоримъ и даваме съвѣтитѣ си за тѣхъ? . . . О! да оставимъ, моля, да оставимъ златото за ефектнитѣ великолѣпни парадни и служения на хора, прѣдадени на земнитѣ блага; да ги оставимъ на ония, които се показватъ на театралнитѣ сцени или въ джамеркитѣ на златаритѣ, за да привлѣкѣтъ и смайтъ лекитѣ амбициозни жени. А оная жена, която иска да е по Божия образъ да не се накичва съ тѣхъ. А пакъ свобода е отсъствието на гордостъта и на глупавитѣ надутости и показвания.

Но и човѣческа слава, жено, ако искашъ

да имашъ, по този начинъ ще сполучишъ. Защо нѣма да се очудимъ за жената на богатия, когато е облѣчена съ златни украшения и луксозни дрехи, но когато е облѣчена просто? За това всичко ще ѝ се очудимъ и ще ръкоплѣскаме. Защото съ тѣзи промѣна на златото и на скъпоцѣннитѣ дрехи има много, които еднакво сѫ накичени и облѣчени; и ако на друга нѣкоя дрехитѣ стоиѣтъ по-горѣ, тя се побѣждава отъ неѣ; и често пѣти съ зла репутация жена се облича и се накичва по-ефектно, както и по-добрѣ, когато жена, богатая, която е прѣдпочела смиренността на бѣдността, прѣдставлява нѣщо по-високо; — така щото ако искаме и слава тукъ, тя е по-голяма. И тия нѣща, ги казвамъ за всичкитѣ жени, които нѣкакъ обичаѣтъ гиздението: не само за вдовицитѣ и нестѣпившитѣ още въ бракъ, но и за омѣженитѣ. Но нѣма да се аресвашъ на мѣжа, ще кажешъ. Внимавай, обаче, добрѣ; не че искашъ да се аресвашъ на мѣжа си, по на женитѣ, които се обличаѣтъ бѣдно; и за да кажѣ по-добрѣ, не искашъ да се аресвашъ на тѣхъ, но за да ги раздражнишъ и оскѣрбишъ и имъ направишъ бѣдността по-чувствителна. Колцина отъ тѣхъ, накичена жено, колко хули не отправяѣтъ къмъ Бога, за гдѣто Той прѣзираѣтъ бѣднитѣ, че Той не обичаѣтъ сиромаситѣ? Но нито на мѣжа си искашъ да се аресвашъ, нито за него се украсавашъ и се накичвашъ; и това тя сама съ дѣлата си показвашъ. Защото, щомъ прѣминешъ прага на стаята си, всичко оставашъ: и дрехитѣ, и златото, и бисеритѣ; даже въ дома си, когато си сама съ мѣжа си, нито ги носишъ нѣкога. Ако желаешъ много да се аресвашъ на мѣжа си, за това има срѣдства: вѣжливостъта, кроткостъта, благоприличieto. Защото, вѣрвай ма, жено, че, ако мѣжътъ ти стои много ниско по нравственотно отношение и е робъ на сладострастieto, всичко това, което ти прѣпорѣчихъ повече могатъ го привлѣче. Безнравствени мѣжъ, и хиляди, ако щешъ, искуства за гиздение да употребитѣ не ще можешъ да го одържишъ; а това знаѣтъ онни, които сѣ имали подобни мѣже. Колкото и да се украсишъ, той, когато е безнравственъ пакъ ще обивали други. Когато уменъ и цѣломудренъ не се пѣнява отъ празнитѣ украшения, отъ отсѣтствието на лука, и съжалѣва даже, като забѣлѣзва, че приятно е на жена му, да се показва съ украшения по тѣлото си. И ако не ти казва това явно, може би, отъ срамъ, или отъ друга нѣкоя причина, то бѣди увѣрена, че вътрѣшно те обсѣжда, ако той е уменъ мѣжъ.

Може би съ мѣжотия и негодувание слушате тия нѣща, жени, и се сърдите, казвайки, че располагаме мѣжетъ още повече противъ женитѣ. Но азъ не казвамъ тия нѣща, за да настроѣмъ мѣжетъ противъ васъ. Казвамъ ги, за да приложите на практика вие сами самоволно съвѣтитѣ ми; азъ ги казвамъ не за тѣхъ, но за васъ, за да ва освободѣтъ отъ глупава житейска фантазия и отъ бесцѣлни и досадни грижи. Жено, искашъ ли да се покажешъ

хубава? И азъ искамъ това, но искамъ да цѣвтишъ и свѣтишъ отъ такава хубостъ, каквато Богъ иска, каквото самия царъ на всичко желае. Какъвъ любовникъ желаешъ да имашъ? Бога ли или хората? Ако по нравствена хубостъ се окажешъ хубава, самия Богъ ще одобри тая ти небесна хубостъ.

Но ако си жедна да покажешъ тѣлесната си само хубостъ, тогава Богъ ще отвърне лицето си отъ тебе и ще те прѣзира, а ще имашъ любовници мизерни хора, защото никой не е добрѣ чловѣкъ, който става любовникъ на омѣжената жена.

Вижате ли, жени, че се интересувамъ за васъ, че се грижѣ за Васъ, за да бѣдете хубави, но истинско хубави, истинско славни, за да имате любовници, вмѣсто развратнитѣ хора, самия Владѣтель на всичко — Бога. Коя жена, желающа да има свѣтски завоевания, може да се сравни съ неѣ? А когато она, която обича земния царъ повече отъ другитѣ, всѣки ѣмъ блаженствува, какво достойнство ще има тая, която съ голяма обичъ се почита отъ Бога? Ако цѣлата вселена туришъ прѣдъ неѣ, пакъ нѣщо нѣма да намѣришъ по-достойно отъ нейната хубостъ. Тѣзи, прочее, хубостъ нека се помѣчимъ да добиемъ. Нека се украсимъ съ това украшение, за да се отправимъ къмъ небесата, къмъ духовно невѣстно легло, въ невѣстната непорочна и вѣчна стая. Защото надъ тѣлесната хубостъ много нѣща повлияватъ и ѣмъ развалятъ, и, когато се ти добра спазва, безъ да прѣтърпи нѣщо отъ болестъ или грижа, пакъ не трае нито двадесетъ години, а пакъ нравствената и духовната хубостъ всѣкога цѣвти, всѣкога се добрѣ поддържа. Тамъ въ небеснитѣ жилища прѣдъ вѣчната младостъ, хубостъ и животъ, нѣмаме да се боимъ отъ никакви измѣненни; тамъ старостъта нѣма да ни дойде съ наобрѣчанята си, болестъта нѣма да ни увѣхне съ своятъ измѣненни, нѣма да ни огрижи нерасположенieto и грижата; отъ всѣка неприятелска сила по-горѣ стои нравствената хубостъ. Неѣ, прочее, нека обичаме, неѣ нека прѣдпочитаме, неѣ нека се мѣчимъ да имаме, защото съ неѣ само и посредствено неѣ, имайѣ ѣмъ въ рѣцѣтъ, за свѣщеникѣ, ще вървимъ и ще влѣземъ въ Господнето обиталище.

(Воленъ прѣводъ).

Стоенкинитѣ билки.

(оригиналенъ расказъ)

І

Братоубийственната война между Българетѣ и Сърбитѣ надъ висотитѣ на Сливница бѣше ужасна. Охканя тукъ, псувни тамъ, насърчавания, бѣгания, всичко ужасно. Всичкитѣ смъртоносни стихии, присѣтствующи тамъ, пирувахъ, като се надпрѣварвахъ, коя отъ тѣхъ по-ужасно, по-смър-

тоносно, по-искусно и съ по-голъми мъжи испрати своите подданици въ Ада, като приемахъ едновременно съражданната на своите си другари за всъко сполучливо покосяване на хората отъ разнитъ смъртоносни оръдия. Тъ всички се намирахъ въ апогента на тържеството си, защото нѣмаше кой да имъ прѣчи въ туй тѣхно царуване. Само сегисъ-тогисъ тѣ се смущавахъ отъ едни хора, носещи на лакъта си червени крѣстове на бѣло поле. Человѣчеството тамъ вече се намирало въ пълната си дивотия, като че искаше да покаже, че при всячкитъ старания и борби на толкова нравственно-учители и филантропи, при всичкитъ божественни начала на Евангелието: «всичкитъ сте единъ прѣдъ Исуса Христа», «обичайте ближния си като самаго себе си» — челоуѣчеството, казваме, въ края на XIX вѣкъ, бѣше се възвѣрнало нѣколко хиляди години назадъ; защото тамъ, като пий-свѣршенъ и най-въспиганъ и нравственъ и развитъ, въ всѣко отношение, считаше се само оня, който повече хора можеше да истрѣби; само оня, който можеше повече майки, жени, дѣца, старци да расплаче. Ето какъ бѣше докарала работата тая братоубийственна война! А най-ужасното бѣше, че мотивъ за тая война не служеше нѣщо справедливо, възвишено (споредъ изгледитъ на вѣка ни) но амбицията, славата, завистта; за това пакъ трѣбваше да се накажатъ виновницитъ на това, а се възнаградятъ защитницитъ на правдата. И дѣйствително тѣй стааъ. Когато Сърбитъ съ церемониаленъ маршъ бѣхъ трѣгнали да влизатъ въ София и тамъ да си пийтъ кафето, неопитнитъ още и млади българи показяхъ, че не силата, но правдата побѣждава, та, вмѣсто Сърбитъ, Българетъ трѣгналъ да си пийтъ кафето въ Бѣлградъ.

* *

Такъвъ ужасенъ бѣше денътъ на 7-й ноември 1885 год. Въ тѣзи, обаче, бъркотия на стихитъ, въ този ужасенъ день, когато смъртта навсѣкъдъ весело покосяваше хората, забѣлѣваше се едно сѣщество, на което тия ужасни сцени като че не произвеждахъ никакво впечатление. То бѣгаше горѣ-долу между раненитъ, убититъ, като че искаше да познае нѣкого испомежду тѣхъ. Лудо е, би казалъ всѣки, който би го видѣлъ, какъ смѣло и безъ страхъ то ходѣше срѣщу куршумитъ. Но едно време то се изгуби въ дима и прѣстѣга, които дигна една гренада, распрѣсната до него.

— Намѣри си белата, каза единъ офицеринъ; идѣте, та го дигнете и виждѣте, да не е нѣкой лудъ. Приблжихъ се при него двама войници отъ санитаритъ и го исковахъ отъ прѣстѣга полумъртво.

— То е жена, бе, жена! че какво дири тукъ, и толкова млада още!

Првнесохъ ѝ назадъ и дадохъ ѝ първата медицинска помощъ. Ти не бѣше ранена; Провидѣнието бѣше ѝ запазило отъ убийственната гренада.

Когато тя се свѣсти:

— Гдѣ съмъ? кои сте при мене? Иване, ти ли си? ела, каза, ела, да те видѣмъ.

— Кой Иванъ викашъ, булко, ъ отговорихъ; нѣма тукъ никой Иванъ

— Какъ нѣма! азъ него дириъ, нашия Иванъ, съдатына, моя мъжъ.

— Какъ се намира, булко, въ кой полкъ, въ коя рота?

— Какъ! не знаете ли нашия Иванъ? той е извѣстенъ; него го знае цѣлото село; че може ли, да не го знаете вие, които сте хемъ учени?

— Тукъ има много Ивановци, булко; трѣбва да знаешъ въ кой полкъ той служи.

— Въ кой полкъ ли? знаѣмъ ли азъ! той служи съ другитъ момчета наедно. Него го знаѣтъ всички. Той е юнакъ, въ селото бѣше най-юнакъ; съ него никой не можеше да се бори, всичкитъ ги свалаше. Че какъ може да не го знаете вие. Хемъ той бѣше голѣмецъ, учеше съдате. Вие криете отъ мене; трѣбва да е убитъ и не го казвате. Кажете, кажете, молиъ; и почна да плаче съ сълзи.

— Не плачи, булко, не плачи. Той не е убитъ, ъ отговорихъ, желейки да ѝ утѣшятъ; но тукъ не познаваме никой Иванъ. Кажи ни поне прѣкора му.

Иванъ храбрий го казвахъ другаритъ му; синъ на дѣда Вълкана. Раненъ билъ, ми казахъ въ селото баба Еленкинтъ. Той се наранилъ при Сливница; кажете ми, какъ е; дойдохъ да го издириъ и го излѣкувамъ. Ето-на и билки за раната му, донесохъ светена вода и други осветени нѣща отъ черковата, които ми ги даде дѣдо попътъ. Азъ му знаѣмъ цѣра, никой не може да го лѣкува. Кажете, кажете! гдѣ е? и ако даже е убитъ, кажете ми, азъ ще го оживѣмъ съ тѣзи лѣкове.

— Познавамъ го азъ, господинъ докторе! обади се единъ санитаренъ войникъ, който по туй време се занимаваше съ раненитъ и който чу расказитъ на младата жена!

— Кажи, синко, каза тя съ насъззени очи кажи, за бога, гдѣ е?

— Не е ли той, гдѣто има единъ бѣлѣгъ надъ дѣното си око?

— Той, той е! извика весело жената; той е! Бѣлѣга той получи, като се борѣше съ единъ пехливанинъ. Ам' баре го свали я? Цѣлото село го хвалѣше послѣ. Гдѣ е сега той, да не е убитъ? кажи ми, безъ да криешъ! и гледаше зѣпнала, какво ще ъ отговори войникътъ и очакваше да го отговори, че е живъ!

— Той е живъ, булко, живъ!

— Богъ да ти хариже годишатъ, юначе! прибърза да отговори младата жена. Но гдѣ е сега?

— Закарахъ го въ София, булко, защото въ първото сражение той имъ лудостта да се покаже надъ окопитъ и съ псувни да стрѣля противъ неприятеля, при всячко че го молѣхъ приятелитъ му, да се крие. Най-послѣ се нарани леко на дѣ-

сната рѣка, когато викаше: ура! ура! Но за тази си храбростъ той биде награденъ и отнесенъ въ Софийската болница за лѣкуване.

— Да си живъ, юначе, да си живъ! избърбори жената и се опѣти къмъ София, безъ да чака повече и безъ да обръща никакво внимание на молбитѣ на санитарнитѣ офицери, или да почака малко, за да ѝ испроводѣтъ съ нѣкои кола, които скоро щѣха да трѣгнатъ за въ София.

Младата жена, обаче, скоро се изгуби отъ очитѣ ѝ, като бързаше да стигне при своя Инанъ.

— Трѣбва да е полудѣла тая жена, каза единъ ундеръ-офицеръ.

По туй врѣме се чухъ силни викове надъ височинитѣ. Сливница се прѣвземаше. Българетѣ побѣдоносно гонѣха неприятелитѣ си, които бѣгахъ, колкото можеха по-силно, като псувахъ своитѣ началници и краля си. (Слѣдва.)

Разни.

На 12-ий т. м. баларското научно благодетелно дружество „Братство“ въ Букурецъ ще даде въ салона Băilor Eforiei балъ въ честъ на Негово Царско Височество Прѣстолонаслѣдника, Борисъ Князь Търновски.

Германитѣ въ университета. — Четемъ въ Берлинскитѣ вѣстници анализа на една брошура, интитулирани „Жената въ университета“. Въ тая брошура се намиратъ отговоритѣ на по-славнитѣ Берлински професори върху слѣдующитѣ два въпроса: Трѣбва ли женитѣ да се приетатъ въ университетитѣ, и да ли сѣ тѣ способны да се ползватъ отъ ученieto въ тѣхъ?

Извѣстчо е, че въ Германия не се приематъ жени за студентки въ университетитѣ.

Прочутиятъ професоръ de Bergтапъ прѣдлага, да се не приематъ, тъй като, споредъ него, жената, по причина на своето физическо и морално устройство, не били способна нито да изучи, нито да упражнява каквото и да било звание, което университетътъ би ѝ принесла (!)

Хенрихъ Дерибуръ прѣдлага да се учреди единъ университетъ исклучително за женитѣ, защото не одобрява смѣсеното образование.

Ние и по двата тия въпроса сме писали напностранно въ минжлогодишнитѣ течения на „Женский Свѣтъ“, идѣто прѣпращае читателкиитѣ си, за да видѣтъ, до колко иматъ право и единий и друи професора.

Жени професорки въ Франция. — Французскій журналъ „d' Eclair“ прѣдлага едно много полезно прѣобразование по прѣподаванieto въ консерваторията: да се назначатъ за професорки въ нѣж жени. Този журналъ основава своето прѣдложение на мнѣнията на нѣкои жени специалистки по тоя прѣдметъ, и, слѣдователно, и най-компетентни да се

произнесатъ по негъ. Въ бр. 2591 отъ 31 Декемврий м. г. на поменкити журналъ читателитѣ може да види писмата на г-жа Mathilde Marchesi, професорка по пѣние; на г-жа Boidin Puisais, директорка на висшето пѣние въ домоветѣ на почетния леионъ, officier d' academie, награденъ отъ консерваторията; на талантливата и всеизвѣстната г-жа Ram Band; на г-жа Мария Sasse, професорка въ Белия; на г-жа Consuelo Domenech; на г-жа Cécile Rir Ciampi и, най-послъ, на г-ца Muller, всички жени съ блестяща карьера и извѣстни по цѣлия музикаленъ свѣтъ. Всички горьпоменкити жени най-ясно доказватъ въ своитѣ писма до дирекцията на журнала „L'éc'air“ нуждата отъ назначаване жени професорки въ консерваторията.

Афоризми.

Богатството, безъ благородни чувства, е калъ, покрита съ златенъ прахъ.

* * *

Противъ несправедливостта противопоставяй, търпението, както дрехата противъ студа; когато ти се стори по-тежка несправедливостъ, въоръжавай се съ повече търпение, както се обличашъ съ по-тежка дреха, колкото студътъ се увеличава.

(Léonard de Vinci).

* * *

Помежду прѣимуществомъ и недостатъка, освѣтъ другитѣ разлики, има и слѣдующата: прѣимуществомъ се открива отъ наблюдателя, а недостатъкътъ се забѣлѣзва отъ всѣкого.

* * *

Ние трѣбва да съдимъ за човѣка не само отъ начина, по който говори, но и отъ начина, по който мълчи.

* * *

Всичка се оплакватъ за нѣмание на паметъ, но никой за нѣмание на разсѣдѣкъ.

(Le Rochefoucauld)

Книги и Списания,

получени въ дирекцията ни.

Библиотека, книга VIII и IX, год. II, Пловдивъ 1895. Баларска сбирка, година II, книжка IX и X, 1-й Ноемврий и Декемврий 1895 Пловдивъ.

Вздържатель, год. I, брой II и 12, 1-й Ноемврий и Декемврий, 1895 год. София.

Домашенъ приятель, година VII, брой II и 12, Ноемврий и Декемврий 1895 год. София.

Звѣздица, год. IV, книжка X, Декемврий 1895 и Януарий 1896 година. София.

Изворъ, год. V, кн. III и IV, Ноемврий и Дек. 1895 Руссе.

Медицинскій сборникъ год. I, брой 8-12 София 1895 г.

Християнскій Свѣтъ год. IV, бр. 12. Декемврий 1895 г. Основно училище, год. III, брой IV м. Декемврий 1895 год. Ломъ.

Църковен вѣстникъ, год. I, брой 11 и 12, Ноември и Декември 1895 год. Пловдивъ.

Учитель, год. III, кн. IV, Декември 1895 год.

Вздыжатель, год. I, бр. 12, 1-й Декември 1895 год.

Свѣтъ, год. III, кн. VII и IX, Сеп. и Окт. 1895 г. Пльв.

Пролѣтъ, год. V (I) книжка III и IV, Ноември и Декември 1895, Ломъ.

Юридически прѣледъ, год. III, книжка XVIII и XIX, 1-й Ноември и Декември 1895 год. Пловдивъ.

Младина, год. V, книжка III и IV, Ноември и Декември 1895 година, Казанлъкъ.

Нова Свѣтлина и Здравословие, книжка VII — IX, Ноември и Декември, год. V, год. III, Слънчевъ 1895 г.

Орало, год. II, бр. 21, 22, 23, 1-й и 15-й Ноември, 1-й Декември 1895 год. София.

Основно училище, год. III, брой III, ж. Ноември 1895 год. Ломъ.

Православенъ проповѣдникъ, год. III, книжка, 9 10, 11 и 12, Септември и Октомври, Ноември и Декемв. 1895, София.

Свѣтлина, год. V, книга XI и XII, Ноември и Декември, 1895 год. на София.

Семейно Опище, год. I, брой 11 и 12, Ноември и Декември, 1895 година Варна.

Учитель, год. III, кн. II, Ноември 1895 год. Пловдивъ.

Християнски Свѣтъ, год. IV, бр. 11, Ноември 1895 год. Руссе.

Новото календарче (в) за високосната 1896 год. съ планѣтъ на града София. Издава книжарницата „Англо-Америка“ София цѣна 25 ст.

Расходка безъ позволение отъ Х. Хайнъ; расказъ за дѣца съ двѣ цѣтнѣ картинки. Прѣвелъ отъ нѣмски Р. Б. Издава редакцията на „Звѣздица“ за подарѣкъ на спомоществователнѣ си прѣзъ 1895 год. София 1895 г.

Корреспонденция.

Г. Г. поруч. С. Поповъ *Руссе*, получихме 7 лв. абонам. „Жен. Св.“ и „Дом.“ за 94 год. Молимъ, съобщѣте, кои броеве не сте получили, за да Ви ги пратимъ. Нищо не плащаме — Марийка Ив. Даскалова *Царибродъ*, получихме 7 л. аб. на „Жен. Св.“ и „Дом.“ за 95 год. — пор. Янакиевъ *Търново*, получихме 7 лв. аб. на „Жен. Св.“ и „Дом.“ за 95 год. и 3 лв. за 96 год. съобщѣте, молимъ, кои броеве не сте получили, за да Ви испратимъ. — Славка Т. Теодорова *Никополъ*. Броеветъ се връщатъ отъ пощата съ думата: *непозната*. Сега пакъ повторно Ви ги пращаме; искайте ги отъ пощата, гдѣто дайте поточенъ адресъ, за да Ви ги прѣдаватъ редовно. — Анна Аргирова *Т. Пазарджикъ*: получихме 14 лв. абон. на „Ж. Св. и „Дом.“ за 94 и 95 год. благодаримъ.

Извѣстия.

I Първи брой на „Ж. Свѣтъ“, както и на притурката „Домакиня“, испращатъ се до всѣкого — абонатъ или неабонатъ — **Даромъ**.

Годишенъ абонаментъ:

I за абон. въ Т.-П. станция — на списанието . . .	л. 3.—
— на списанието съ притурката . . .	„ 5.50
II за абон. на право въ Дирек. — на списанието . . .	„ 4.—
— на списанието съ притурката . . .	„ 7.—
III за странство — на списанието . . .	„ 5.—
— на списанието съ притурката . . .	„ 9.—

II Умоляваме всички ония отъ г. г. абонаткитѣ и абонатитѣ ни въ гр. Варна, които не сж си исплатили още абонамента, да побързатъ и си го внесжтъ сами направо въ дирекцията ни до 15 Януарий 1896, най-късно. Въ противенъ случай, ще имъ прѣвратимъ испращанieto на броеветъ.

Открива се подписка

за спомоществователи за IV годишнина

на

„Женския Свѣтъ“

и на притурката му

„Домакиня“

съ особено приложение за образци отъ ржководѣния,

периодически списания,

редактирани отъ жени

за

госпожи и госпожици

„Женский Свѣтъ“ и тая година ще излиза на 1 и 20 число, а „Домакинята“ веднажъ: на 10 число всѣки мѣсецъ.

И „Женский Свѣтъ“ и „Домакинята“ ще излизатъ по на една кола отъ форматъ еднакъвъ съ мнѣлогодишния; първи ще се занимава съ общественни народни, научни, филологически и педагогически въпроси, които се отнасятъ до жената; а още и съ огледване и възпитание на дѣцата, и въобще за всичко, що се отнася до женската дѣятелность; а втората ще се занимава съ домакинството, домашно управление, домашна медицина, разни полезни съвѣсти, домашна кухня и всичко, което е необходимо за всѣка домакиня: още ти ще дава уроци за кроение и шиеие на разни дрехи, ще учи ржководѣнето, споредъ най-последната мода. А всѣкой брой ще се придружава и съ особено приложение за образци на ржководѣния и др.

Годишния абонаментъ на „Женския Свѣтъ“ заедно съ притурката „Домакиня“:

1) За абон. на право въ дирекцията ни или чрезъ друго лице 7 лева, за странство 9 л.: на всѣко списание по отдѣлно за България 4 лева, за странство 5 лева.

2) за абон. въ Т. П. станция на „Жен. свѣтъ“ съ „Домакинята“ 5.50 л. на всѣко списание по отдѣлно 3 лева.

Всичко, що се отнася до списанието или притурката, испраща се съ адресъ: До Дирекцията на „Женския Свѣтъ“ ул. Войнишка № 122 — Варна.

Писма неплатени не се приематъ.

Всѣкакви обявления, относящи се до госпожи и госпожици, приематъ се.